

nordlige Del, med Esbjerg, og gøre den saa kort og billig som mulig, og tillige paa, om Tiden ikke snart maatte være kommen til — ogsaa til Nytte for Forbindelsen —, at vi fik en anstændig Jærnbanestation ved Esbjerg. Thi jeg tror, at den højtærede Indenrigsministers egne Embedsmænd ere temmelig enige om, at som Forholdene nu ere, ere de temmelig uanstændige, særlig naar man tager Hensyn til den forøgede Persontrafik, som kan antages at komme til England, og nu efter Haanden ogsaa til Færø, en Persontrafik med Udlandet til begge Sider.

Paa et helt andet Punkt, paa et helt andet Omraade, vil jeg tillade mig at henvende den højtærede Finansministers Opmærksomhed. Man kan have forskellige Meninger om det mere eller mindre heldige i den Ordning af Alderdomsunderstøttelsen for ubemidlede, som fastsattes ved Lovene i Fjor, men uagtet man kan forudsætte, at alle ville arbejde paa at benytte den saa heldigt som muligt, saa maa det dog vistnok erkendes, at der i et hvert Tilfælde savnes et Supplement dertil, og det er: let-Udgang for ubemidlede til at kunne staffe sig ved egne Midler en Alderdomsunderstøttelse gennem et Livsfor sikrings selskab. Er det ikke muligt, at der kunde tænkes en Reform af Livsfor sikrings selskabet, paa den ene Side saaledes, at det blev umuligt for den Masse fremmede Livsfor sikrings selskaber, som arbejde her i Landet, at konkurrere med den fgl. Livsfor sikrings selskab, og paa den anden Side, at der kunde oprettes en bestemt Klasse for Alderdomsfor sørgelser af rigere Grad, 3 a 400 Krøner aarligt f. Eks., men saa billige og under saadanne Billaar, at de mindre bemidlede, Sparerne, kunde være fristede til hellere at sætte deres Penge der, end sætte dem i en Sparekasse. Det maatte vistnok med en ringe Assistanse fra Statens Side let kunne lade sig gøre og vilde sikkert i høj Grad hjælpe baade Jordbruget og Kommunerne, naar de mindre bemidlede paa den Maade kunde sikre sig deres Fremtid.

Med Hensyn til den finansielle Status, som fremgaa af det her foreliggende Finanslovsfor slag, har der jo været fremst af forskellige Opfattelser: nogle se meget lyst derpaa, andre meget mørkt. Jeg slutter mig til, hvad der blev fremført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), navnlig til sidstnævnte, der ikke saa vor finansielle Status i et helt rosenrødt Lys, og det synes mig, at han havde fuldt ud Ret i, at Grundlaget for hele vor finansielle Forholdning begynder at blive mindre heldig. Sa han henviste jo

ganske vist til, at Kassebeholdningen nu var omtrent den samme som den Gang, den nuværende højtærede Finansminister tiltraadte Finansstyrelsen, altsaa i 18 Aar ikke var undergaaet nogen synderlig Forandring. Dette forekommer mig ganske fejlagtigt. Summen er ganske vist numerisk den samme, det er ganske rigtigt; men i Mellemtiden ere Statens Indtægter voksede enormt, og Statens Udgifter ere ligeledes voksede enormt. Men vel at mærke, Statsudgifterne ere voksede paa en saadan Maade, at man ikke kan sige, at der derigennem er fremblevet en større Ævne hos Befolkningen til at bære den større Byrde, som nu hviler paa den og ogsaa i Fremtiden vil hvile paa den. Altsaa, Kassebeholdningen er den samme, men de Krav, som stilles til Befolkningen, ere voksede i en ganske enorm Grad i den mellemliggende Tid, ikke alene direkte ved Stattebeløbenes Størrelse, men paa forskellige andre Maader. Blandt andet vil jeg henvise til Forandringen af Møntfoden. Den har jo faktisk — enten man nu finder den heldig eller ikke — for højet Guldet's Købeevne, det er sikkert og jo ofte ogsaa stærkt betonet særlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Altsaa ikke alene ere Stattebeløbene nominelt aarlig forhøjede betydeligt, men selve Pengenes Købeevne er ogsaa forhøjet væsentlig i Mellemtiden, og selvfølgelig er altsaa Stattebyrden forøget i lige saa høj Grad. Naar man da vil bedømme, om Ævnen til at bære disse Byrder er tilstede, saa vil man først og fremmest spørge: hvorfra komme da alle de Beløb, der finansielt bære Staten? Og her er da ingen Tvivl om, at der kun er et Sted, hvor de kunne erhverves, og det er fra Jordbruget. Jordbruget bærer hele vor finansielle Tilværelse; det kan ikke nytte at henvise til Industrien, thi Industrien eksporterer jo intet, bringer altsaa ingen Kapital til Landet. Det kunde maasse siges, at Industrien var en Støtte for Jordbruget, og at Jordbruget fik større Indtægter derigennem, men dette er dog umuligt, saa længe vi kun have en Industri, der eksisterer ved Beskyttelse. Det er i alt Fald en Opfattelse, som deles af største Deelen af Stattebyrderne, og som kom kraftigt til Orde forleden Dag paa Delegatmødet af jydsk Jordbrugere, hvor det udtaltes, at Jordbruget i høj Grad føler Trykket af, at alt, hvad der bruges i det daglige Liv og i Bedriften, maa betales ikke alene med den Pris, for hvilken det kan købes fra Udlandet, men med Tredjedelen indtil Halvdelen, ja under tiden indtil 100 Procent højere Priser, uden at denne Industri kan siges paa et